

[Justitsministeren.]

Agent for Virksomheder, der tilvirker Krigsmateriel, og den vil jeg derfor henstille til Udvalget ikke at røre ved.

Til det ærede Medlem Hr. Nørskov skal jeg sige, at jeg skal drage Omsorg for, at den svenske Lov tilstilles Udvalget. Til Gengæld beder jeg ham om ikke at underkaste dette lille Lovforslag en alt for voldsom grundig Prøvelse; jeg synes ikke, det er saa indviklet, at det har Krav paa en Behandling som den, med hvilken han truede i Slutningen af sin Tale.

Skønt den ærede Ordfører Hr. Pürschel imod Sædvane gjorde alt, hvad han kunde for at ophidse mig ved at tale om denne Sammenblanding mellem pacifistisk Doktrinarisme og socialistiske Doktriner, vil det ikke lykkes ham at faa mig ud af den i denne Situation uforandret pacifistiske Holdning, som jeg agter at indtage. Jeg vil derfor blot tilbagevise disse voldsomme Udtryk. Der er her Tale om en ganske stiltfærdig, praktisk, fornuftig Ordning, ikke noget andet. Det var meget fornøjeligt at høre det ærede Medlem jonglere med § 8, Stk. 4. Jeg henstiller til ham at fortsætte denne Virksomhed i Udvalget. Han faar mig ikke til at inklade mig nærmere paa dette. Det endte jo ogsaa med, at det ærede Medlem, der var saa kritisk over for Lovforslaget, sluttede — jeg vil ikke sige: som han plejer, men sluttede meget beskedent med at sige, at han vilde medvirke til at bringe et saa fornuftigt Forslag *som muligt* ud af det, hvilket synes at vise, at der ogsaa for det ærede Medlem er store Vanskeligheder forbundet med at lovgive paa dette Omraade.

Den ærede Ordfører Hr. Rager har jeg kun at takke, idet jeg dog vil tilføje, at naar han vendt mod det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde, at naar Menneskene i stigende Grad slaar hinanden ihjel — man kan vel for Resten ikke gøre det mere end een Gang —, skyldes dette Vaabentechnikens Udvikling og stadige Forbedring, saa synes jeg, at det i betænkelig Grad ogsaa skyldes den stigende nationalistiske Mentalitet i Befolkningerne, og det ved jeg, at det ærede Medlem Hr. Rager først og fremmest vilde have fremdraget netop i disse Tider, hvis han i Øjeblikket havde tænkt paa det.

Jeg er i den lykkelige Situation, næsten som altid, at kunne takke den ærede Ordfører Hr. Hartel, der oven i Købet var tilfreds med § 8, hvilket er noget af det værste, man kan være i denne Situation.

Derimod var den ærede Ordfører for Retsforbundet (Oluf Pedersen), som aldrig

glæder mig ved at være tilfreds med det, jeg foreslaar, endog meget utilfreds, hvilket er en Sindstilstand, som aabenbart bekommer det ærede Medlem saa vel, at jeg ikke vil rive ham ud af den mere end højst nødvendigt. Det ærede Medlem vilde have § 8 nærmere fortolket. Som det fremgaar af, hvad jeg allerede har sagt, vil der blive rig Anledning for Udvalget til at prøve dette. Derefter skildrede den ærede Ordfører for Retsforbundet i en lille Tale Retsforbundets teoretisk glørværdige, men lidet praktiske hidtidige Virksomhed paa dette Omraade. Jeg tror, det ærede Medlem skulde slutte sig til Lovforslaget i Stedet for at forsøge at paavirke Regeringen og Rigsdagen til at gaa ind paa en helt anden Lov.

Det ærede Medlem sluttede med at spørge om, hvorfor der skal være privat Vaabenindustri. Ja, det ved jeg heller ikke, men nu er den der, og det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, hvorfor den er der, saa det Spørgsmaal behøver jeg ikke at svare paa.

Til allersidst spurgte det ærede Medlem mig om, hvad der skal forstaas ved Krigsmateriel. Det vil han faa at vide, naar Hans Majestæt Kongen har udfærdiget den Anordning, der er Tale om i § 1.

Pürschel: Efter at have hørt den højt-ærede Justitsminister er jeg virkelig begyndt at vakle i min Tro til, at Kontrol med Vaabenfabrikation skulde være helt uden pacificerende Betydning. Det er meget sjældent, jeg har hørt et saa fredfyldt Indlæg fra den højtærede Minister, og hvis det skyldes Emnet og ikke, at Ministeren er utilpas, saa maa jeg virkelig erkende, at det har en vis pacificerende Indfyldelse.

Til det ærede Medlem Hr. Hartel vil jeg gerne sige, at det paagældende Aktieselskabs Aktier indtil 1927 eller 1928 tilhørte Landmandsbanken, hvilket vil sige, at de den sidste Periode forud for dette Tidspunkt tilhørte Staten. Nu er der dog vel næppe nogen Grund til at mistænke Staten, der ønskede at sælge Aktierne, for at have holdt Udbyttet kunstigt nede for derved at gøre dem til et ringere Handelsobjekt; saa bagvendt tror jeg alligevel ikke man bærer sig ad. Men jeg indrømmer, der var Plads for en Sigtelse, og den blev jo ogsaa meget fint placeret.

Til det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen skal jeg rette en Anmodning om at ville dokumentere, hvor jeg har talt om Profit i denne Forbindelse.

Det samme ærede Medlem sagde, at der var altid en Krigsfare ved Vaabenindu-